

Molly Roden Winter

MÉG

Egy nyitott házasság története

Open Books

A szerző jegyzete

Amikor először kezdtem fontolgatni ennek a könyvnek a megírását, fellapoztam régi naplóimat, és megdöbbenéssel fedeztem fel, milyen gyakran hazudtam bennük saját magamnak. Ekkor megértettem, hogy hatalmas érzelmi munkát kell belefektetnem, ha mélyebb igazságig akarok eljutni annál, mint amit korábban papírra vettem. Jelen könyvben ilyesfajta igazság előhívására teszek kísérletet.

Mindazonáltal: az emlékezetünk tökéletlen. Történeteket pedig mindig is úgy írtak, hogy az egyik részletet előnyben részesítették a másikkal szemben. Emellett a legtöbb – ha nem is az összes – nevet megváltoztattam, és számos beazonosításra alkalmas részleten módosítottam annak érdekében, hogy védelmezsem a szereplők személyiségi jogait. Olykor, az elbeszélés kohéziójára való tekintettel, a történések sorrendjén is alakítottam.

Mindent egybevéve azonban legjobb képességeim szerint igyekszem tolmácsolni az igazságot (vagy inkább: a saját igazságverziómat).

Előszó

Anyu? Ott vagy?

Anyu, hol vagy?

Anyu, beszélnem kell veled.

Anyu, légy szíves, hívj fel!

Amint a LaGuardiáról induló gépem földet ér Houstonban, kikapcsolom a repülőgép-üzemmódot a telefonomon, és végignézem, amint az üzenetek kártyalapokként halmozódnak egymásra.

Üzenet Danieltől, üzenet Danieltől, Danieltől, Danieltől, Danieltől...

Anyu, te meg apa nyitott házasságban élték?

Ez nem az „A” tervem. Még csak a sokadik tervemben sem szerepelt. Ez itt – finoman szólva – riadalomra ad okot.

Azt teszem, amit mindig, amikor megoldhatatlan dilemmával szembesülök. A férjemhez, Stewarthoz fordulok segítségért.

Először is készítek egy képernyőfotót az üzenetekről. Aztán odabiggyesztem alá: *Mi a franc? Mit tegyek?*

Francba! – ír vissza. Fel akarsz hívni?

Letámolygok a gépről, eszemet veszítve kutatok valami olyan hely után, ahol össze tudnám kaparni magam – a vízszalackomat meg a repülőn összeszedett szirszarokat, továbbá a gondolataimat és a méltóságomat. Találok is egy

helyet a falnál, az *Indulás* és *Érkezés* feliratú járatinformációs táblák között.

Stew azonnal felkapja a telefont.

– Ó, kicsim! – szól bele. A vonalon keresztül is megcsap a hangjából áradó együttérzés. Stew tudja, mennyire nem akarom ezt a beszélgetést Daniellel. Tesz nekem egy nehezen visszautasítható ajánlatot: – Mi lenne, ha *én* hívnám fel?

– Nem, engem kérdezett. Talán valami tévéműsor ültette el a fejében ezt a gondolatot, és ki tudom dumálni magunkat.

– Érett felfogású a gyerek. Történiék bármi, nem lesz baj. Később én is beszélhetek vele, mit szólsz?

– Rendben, köszönöm.

– Szeretlek, kicsim. – És tizenhat évnyi házasság után, mindazok után, amiken keresztülmentünk, a csontjaimban érzem, hogy ez igaz.

– Én is szeretlek. Kívánj szerencsét!

– Nem lesz szükséged szerencsére. Remekül fogsz boldogulni.

A hűvös meszelt falnak vetem a hátam, kézipoggyászatot a lábam közé szorítva, és rákészlök, hogy felhívjam a gyerekeimet, és megtárgyaljuk a szexuális életemet. A repülőútjuk különböző fázisait taposó emberek rohannak el melletttem. Nehéz hallani bármit is – mindent elnyom a vér zúgása a fülemben, meg az általános reptéri zsvaj.

Egyik fülemre szorítom a mobilt, a másikat meg betapasztom az ujjammal.

– Helló, Daniell! Bocs, csak most kaptam meg az üzenetidet. A gépen ültem. Itt vagyok Houstonban.

A hangszínem könnyed, de közben reszketek.

– Szia! – válaszol. Megdöbrent a hangja, ami egykor olyannyira ismerős volt, most azonban alig emlékeztet az egykori kisfiús cérnahangjára. – Szóval.... nyitott házasságok van apával?

Csak így, egyszerűen.

Agyamban előbukkan egy tanács, amit sok évvel ezelőtt kaptam, amikor én húztam a rövidebbet, és így a hatodikosoknak kellett egészségtant tartanom: *Derítsd ki, mi az, amit már tudnak!*

– Húha. Ez komoly kérdés. Miért kérdezed?

Még mielőtt gratulálhatnék magamnak ezért a briliáns hűzésoméért, Daniel válaszol.

– Megláttam apa OkCupid*-profilját a laptopján, és ez szerepelt rajta.

– Ó. – Megállok, hogy megvakargassam a vádlimat a lábfejem felső részével, mintha ezzel kitörölhetném a kényelmetlenségérzetet, ami egyszerre előnt. És aztán buta módon megszegem az egészségtantanári bölcsesség másik fő tételét, és kérés nélkül információt szolgáltatok neki.

– Szeretném, ha tudnál valamit, Daniel – mondom. – Apa és én nagyon boldogok vagyunk együtt, és mindig őszinték vagyunk egymással. Ő mindent elmond nekem, és én is mindent elmondok neki.

A vonal másik végén Daniel elhallgat egy pillanatra. Szeretném azt hinni, hogy épp a szerencséjét emésztgeti, miszerint ennyire haladó szellemű, etikus szülőkkel van megáldva. És aztán megszólal:

* Angol nyelvű randiapp.

– Várj. Te is csinálod?

Visszatartom a lélegzetem. Daniel látta Stewart társ-kereső adatlapját, de az enyémet nem látta. Túl későn fogom fel, hogy félreértettem az üzeneteiből meg az újonnan megvastagodott férfihangjából kicsendülő aggodalmat. Azt hitte, az apja megcsal engem. Ennek a hívásnak az volt a célja, hogy figyelmeztessen, hogy megvédje az ártatlan anyját valamitől, ami a serdülőkor absztrakcióin át megítélve súlyos áruháznak minősül. De rosszabb azt gondolni, hogy az apád házasságtörést követ el, mint tudni, hogy anyád más férfikkal fekszik le, nem igaz? Jelen pillanatban nem lehetek biztos benne. Agyamat előnti a kismillió lehetőség, hogyan okozhat örökreszóló lelki sérülést egy fiúban, ha tudatára ébred az anyja szexualitásának.

Aztán kifújom a levegőt.

Egyszer eljön az idő, amikor az, amitől annyira féltél, csak úgy megtörténik. Immár hét éve rettegettem attól, hogy ez a pillanat egyszer bekövetkezik. Vagy talán még régebb óta. Talán már Daniel születése óta be voltam rezelve tőle – amikor is ráébredtem, hogy a gyerekem egy nap felnőtt majd, és kritikus szemmel kezd el mérgetni, hogy tisztába jön velem, ki is vagyok valójában. De az ilyesmi sosem egy nap leforgása alatt zajlik le; a kegyelmi állapot elvesztése beletelik némi időbe. Nekem is sok évembe telt, mire a saját anyámat hibákkal rendelkező, hús-vér nőnek kezdtem látni: szexuális és spirituális lénynek, akinek megvannak a maga szükségletei, amelyek időnként szembenemnek a gyereke szükségleteivel.